

РЕШЕНИЕ

№ 1152

гр. Варна , 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IVA СЪСТАВ в публично заседание на
двадесет и първи юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова
Ивелина Д. Чавдарова

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело №
20213100501384 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба вх. № 7404/26.04.2021г. от Й. АТ. Б., ЕГН *****, чрез пълномощник срещу Решение № 80/01.03.2021г. по гр.д. № 11242/2020г. на ВРС, 48св., **с което** са ОТХВЪРЛЕНИ предявените от въззивника срещу Областна дирекция на МВР - гр. Варна искиове с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника, да заплати на ищеца сумата от **4320 лева**, представляваща сбор от ежемесечно дължими суми за храна в размер на 120 лева за периода от 01.08.2017г. до 31.07.2020г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска - 10.09.2020 г. до окончателно изплащане на вземането, както и сумата от **669.84 лева** - обезщетение за забава, начислено за периода от 01.09.2017г. до 09.09.2019г., като неоснователни.

Считайки обжалваното решение за неправилно и необосновано, моли за отмяната му и постановяване на друго, с което исковете да бъдат уважени, като доказани. Излагат се твърдения, че доколкото ищецът е държавен служител – полицейски орган съгласно чл.142 ал.1 т.2 от ЗМВР неговите служебни правоотношения съгласно ал.2 на чл.142 от ЗМВР се уреждат именно със ЗМВР. Излага се, че по делото няма събрани никакви доказателства, от които да е видно, че й е заплащана определената сума за храна съгласно чл.181 ал.1 от ЗМВР. Не са представени от ответника доказателства как е формирано трудовото възнаграждение през процесния период, както и, че за същия сумите за храна са включени и изплатени на ищеца. Претендира отмяна на решението, уважаване на исковете и присъждане на разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК не е депозиран отговор от насрещната по жалбата страна.

В съдебно заседание по същество, въззивника редовно призован, не се явява, чрез процесуалния си представител, с писмена молба, поддържа доводите си от въззивната жалба, моли същите да бъдат уважени и да му се присъдят направените по делото разноски.

В съдебно заседание по същество въззиваемия, редовно призован не се явява и не се представлява.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството е образувано по искова молба на Й. АТ. Б. срещу ОД на МВР гр. Варна да бъде осъден ответникът да за заплати на ищеца сумата от **4320 лева**, представляваща сбор от ежемесечно дължими суми за храна в размер на 120 лева за периода от 01.08.2017 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска - 10.09.2020 г. до окончателно изплащане на вземането, както и сумата от **669.84 лева** - обезщетение за забава, начислено за периода от 01.09.2017г. до 09.09.2019г. чл. 181, ал. 1 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД.

Иска е основан на твърдения за възникнало служебно правоотношение с ответника, по силата на което ищецът е назначен на длъжност длъжността „Старши експерт в сектор „Български документи за самоличност" при Областна дирекция на МВР-гр.Варна. Излага, че до 31.01.2017г. ѝ е начислявана и изплащана левовата равностойност на полагащата ѝ се като служител на МВР храна. От 01.02.2017г. не ѝ се начислява и заплаща такава. Счита, че доколкото законодателят изчерпателно е посочил в разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР кои са служителите на МВР, то следва и нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР да се прилага еднакво по отношение на всички служители на МВР. Поддържа, че размера на левовата равностойност на храната е определен на сумата 120 лв. месечно. Посочва, че служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР не са посочени в последващи заповеди на министъра на вътрешните работи, издадени в периода от 2017 г. до настоящия момент, поради което и на тях не им е предоставяна храна, съответно не им е заплащана левовата равностойност. Счита това за празнота в подзаконовата нормативна база, като тези служители, сред които е и той, са поставени в по-неблагоприятно и неравностойно положение спрямо всички други служители, които полагат труд по трудово или служебно правоотношение в МВР. Поддържа, че разпоредбата на чл.181, ал. 1 ЗМВР е императивна, поради което на всички служители на МВР следва да се осигурява храна или левовата ѝ равностойност.

Ответникът ОД на МВР гр. Варна оспорва иска поради недължимост на претендираните суми. Не оспорва служебните си правоотношения с ищеца, за процесния период на сочената от ищеца длъжност. Излага, че съгласно чл. 142, ал. 2 ЗМВР в МВР има три категории служители, служебното правоотношение на които е регламентирано в три различни закона. През 2017г., след изменение и допълнение на ЗМВР, служебните правоотношения на държавни служители в МВР, за които се прилага разпоредбата на §86 от ПЗР на Закон за изм. и доп. на ЗМВР /ДВ, бр. 14/2015 г./ и които към влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи такава, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно § 69, ал. 6 от ПЗРЗИДЗМВР, при назначаване на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1. Поддържа, че след 02.02.2017 г. на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, включително на ищеца не е изплащана левовата равностойност за храна, поради

обстоятелството, че на същите е определена индивидуална основна заплата, включваща и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Твърди, че нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не следва да се разглежда чрез съпоставяне с останалите норми в ЗМВР, доколкото законодателят изрично е определил статутът на служителите по чл. 143, ал. 1, т. 2 ЗМВР да е по ЗДСл, в който не се предвижда предоставянето на храна или левовата ѝ равностойност. Посочва, че този извод се подкрепя и от направеното изменение на чл. 181, ал. 4 ЗМВР, в който изрично се посочва, че на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се осигурява безплатна храна при извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда, както и ободряващи напитки при полагане на труд през нощта от 22:00 часа - 06:00 часа. Изрично заявява, че определената сума по чл. 181, ал. 1 ЗМВР за исковия период не е променяна и е в месечен размер от 120 лева, а представените с исковата молба листи за изчисляване на законна лихва, чрез калкулатор са с правилно посочени суми и периоди на забавата.

В съдебно заседание страните поддържат тезите си и претендират за присъждане на направените по делото разноски.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от **фактическа и правна страна**, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

От събраните по делото пред първа инстанция доказателства съдът, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не се спори, че страните са обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът Й.Б., през периода от 01.08.2017 г. до 31.07.2020 г. е полагал труд на длъжност „Старши експерт в сектор „Български документи за самоличност“ при Областна дирекция на МВР-гр.Варна, която дирекция е на структурно подчинение в МВР.

По делото са приети като писмени доказателства: заповед № 8121К-1065/02.02.2017г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 81213-37/19.01.2016г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 81213-58/09.01.2017г. на министъра на вътрешните работи, *платежни бележки за изплатени трудови възнаграждения за периода 01.11.2016г. – 01.10.2017г.*

По делото е безспорно установено между страните и ненуждаещо се за доказване, че през периода 01.02.2017г. - 09.09.2020г., на ищеца не е изплащана отделно левовата равностойност за храна; месечният размер на левовата равностойност за храна през процесния период е в размер на 120 лв. всеки месец и левовата равностойност за храна се изплаща на служителите, на които се дължи, заедно с основното месечно възнаграждение /заедно с работната заплата/ на служителя, чийто падеж е последният ден на месеца, за който се дължи възнаграждението /на текущия месец/, както и изчисленията за законна лихва представени с исковата молба са с правилно посочени суми и периоди на забава.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, достигна до следните правни изводи:

Предявени и разгледани пред ВРС са облигационни претенции за заплащане на дължима сума за храна за периода 01.02.2017 г. - 09.09.2020 г., в едно с акцесорна претенция за заплащане на мораторна лихва и законна такава от дата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на претенцията.

Основният спорен въпрос в производството е дали след преназначаването на ищеца като държавен служител в ОДМВР-Варна със заповед № 8121К-1035/02.02.2017 г. на министъра на вътрешните работи на същия следва да се заплаща отделно левовата равностойност за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съответно дали тази левова равностойност е включена в определената му от м. февруари 2017г. и следващите основна работна заплата и дали е изплащана на ищеца.

Съгласно параграф 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г./, служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 14/2015 г./ и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Настоящия съдебен състав счита, че по отношение на държавните служители в МВР и териториалните й служби, какъвто безспорно е ищецът, намират приложение разпоредбите на [Закона за Министерството на вътрешните работи](#) в редакцията от 27.06.2014 г. / в сила от 01.07.2014г./, доколкото в [този закон](#) не е предвидено друго. ЗМВР е специален по отношение на ЗДСл и в него е уреден статутът на държавните служители, полагащи труд по служебно правоотношение в системата на МВР арг. от чл. 142, ал. 2 ЗМВР). Ето защо разпоредбата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, съгласно която статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл и с чл.56,чл.151 ал.1 и ал.7, чл. 156 ал.4,чл.181 ал.3,чл.182,чл.185,ал.1,чл.186а,чл.190 ал.2,чл.190 и 233 от ЗМВР, също следва да е тълкува във връзка с чл. 1 от ЗМВР. Възражението на ответника, че след като в посочената разпоредба изрично не е посочено приложението на чл.181 ал.1 от ЗМВР, то

категорията служители вкл. и ищеца е изключена от приложението ѝ е неоснователно. Това е така т.к. съгласно параграф 69 ал.6 на ПЗРЗИДЗМВР/в сила от 01.02.2017 г./, изрично е предвидено, че при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на [Закона за Министерството на вътрешните работи](#) и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по [чл. 181, ал. 1](#).

От изложеното следва , че по отношение на ищеца намира приложение разпоредбата на чл.181 от ЗМВР, която предвижда , че на служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност.В този смисъл са и разпоредбите и на специалната Наредба № 81213-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР. В чл. 1 от същата е посочено, че с нея се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР. В този смисъл за определяне кои лица имат право на безплатна храна или левова равностойност съдът следва да изходи единствено и само от ЗМВР. Доколкото в същия е уредено, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи левова равностойност за неосигурена храна, такова следва да бъде и разрешението при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР след проведен конкурс, предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на ЗМВР.

В заключение предвид доказаността по делото, че ищецът има качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР за процесния период, за същия се е породило правото му да получи от ответника пари за храна или левовата ѝ равностойност.

Размерът и доволствиията, които се дължат на всички служители на МВР в това число и на въззивника-ищец, се определят ежегодно със Заповед на МВР. Наредба № 81213-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, Заповед № 81213-37/19.01.2016 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 81213-58/09.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 81213-44/16.01.2018 г. на министъра на вътрешните работи касаят единствено служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР. Доколкото обаче съдът намира, че се дължи левова равностойност за неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, следва по аналогия съответно приложение да намерят именно правилата на посочените подзаконови нормативни актове.

Ответникът, в хода на производството не твърди и не е доказал да е предоставил на ищеца храна или да е изплатил левовата □ равностойност за процесния период. Представените по делото доказателства за предходен период са ирелевантни към настоящия спор.Недоказано по делото е и твърдението на ответника, че сумата от 120 лв. е включена в

трудовете възнаграждение, за месеците 09.2017г. и м.10.2017г.съгласно приетите подело писмени доказателства – платежни бележки –л.84 и 85 от дело. За останалия процесен период няма ангажирани никакви доказателства за заплатено на ищеца трудово възнаграждение.

По делото е безспорно установено, а и съгласно от чл. 4 от Наредбата от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на Министъра на вътрешните работи, размера на полагащата се сума за непредоставена храна за процесния период е в размер на 120.00 лева месечно.

Или дължимото обезщетение за неосигурена храна за 35 месеца е в размер на претендираната сума от 4 320 лева.

Основателността на главния иск предпоставя основателност и на акцесорния такъв за заплащане на мораторна лихва в размер на **669.84 лева** - за периода от 01.09.2017г. до 09.09.2019г., както и законна лихва от дата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението.

Депозитаната въззивна жалба е основателна и като такава следва да бъде уважена. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявените искове да бъдат уважени в пълен размер.

Поради не съвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на ВРС, решението следва да бъде отменено и в частта за присъдените съдебно деловодни разноски.

При този изход на спора, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени и направените от същия съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на по 600 лева за всяка от инстанциите на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВРС и дължимата държавна такса по уважените искове в размер общо на **222,80 /двеста двадесет и две лева и осемдесет ст./лева** и по сметка на ВОС сумата от **111.40 /сто и единадесет лева и четиридесет ст./лева** дължимата държавна такса за настоящото производство

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло като неправилно Решение № 80/01.03.2021г. по гр.д. № 11242/2020г. на ВРС, 48св.,КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - Варна, с адрес: град Варна, ул. „Цар Калоян“ № 2, **ДА ЗАПЛАТИ** на Й. АТ. Б., ЕГН ***** сумата от **4 320 (четири хиляди триста и двадесет) лева**, представляваща сбор от ежемесечно дължими суми за храна в размер на 120 лева за периода от 01.08.2017 г. до 31.07.2020 г., ведно със **законната лихва** върху сумата от

датата на предявяване на иска – 10.09.2020 г. до окончателно изплащане на вземането , както и сумата от **669.84/шестстотин шестдесет и девет лв. и осемдесет и четири ст./ лева** - обезщетение за забава, начислено за периода от 01.09.2017г. до 09.09.2019г., **на основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД**

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - Варна, с адрес: град Варна, ул. „Цар Калоян“ № 2, **ДА ЗАПЛАТИ** на Й. АТ. Б., ЕГН ***** сумата от **1200.00/хиляда и двеста/лева** представляваща извършени по делото разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - Варна, с адрес: град Варна, ул. „Цар Калоян“ № 2, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВРС, сумата от **222,80 /двеста двадесет и два лева и осемдесет стотинки/ лева**, представляваща дължимата държавна такса за първоинстанционното производство и по сметка на ВОС сумата от **111.40 /сто и единадесет лева и четиридесет ст./лева** дължимата държавна такса за настоящото производство на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____